

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θεός, το όποιον ή θούές είν' άνεξερείνητες κ' ό όποιος θέλει τόσο ή δυοτιζίες μας όσο κ' ή είντιζίες μας να είνε σύντομες, δέν άφησε τόν δόν Φάβιο να ζοή για πολύ καιρό τήν είντιζία του.

Έλειτα από δέκα χρόνια μεας ζοής γιαάτης γλυκειάς ενδιαιμονίας, ή όρωα, ή πολυαγαπημένη του Ροζάρια πέθανε ξαφνικά, άφίνοντας τόν φτωχό της σύζυγο συντριμμένο άπ' τόν πόνο, έκατηνευμένο, άταρηγόρητο...

Άσφαλώς ό δυοτιζιόμένος Φάβιος ό' άποζινοούσε, άν δέν τόν κρατούσε στη ζοή ή αγάτη του πρós τήν ζοή του, τή μικρούλα Ροζάρια, ή όποία, όταν πέθανε ή μητέρα της, ήταν μόλις έξιτά χρόνια.

Πρós ζοήν της, ό άταρηγόρητος σύζυγος έγκατέφησε στον πόνο του, μια άπο τότε κ' άπέραντη μελαγχολία είχε άποζινοηθή σαν σφαγίδα στο πρόσωπό του.

Η μικρούλα Ροζάρια, ή όποία έζασε τόσο γρήγορα τή αιτωική αποσγή, είχε λάβει κ' άνατροφή εντελώς άνδρική.

Μέσα στο άγριο περιβάλλον της άσπίενδρας (άγροζίας) τού πατέρα, κή έζοντας κιαμιά άλλη γυναίκα κοντά της, έκτός άπ' τήν παραιοιάνα της ποή ήταν άπόφορη κιά με καλό περιποιημένο, ή μικρούλα μεγαλώσε κ' έξελεχθηκε ελευθερα, σαν ένα όρωαίο λουλούδι της έρημου...

Η φρόις τήν είχε κάνει γενναία, ενεργητική, άποφασιστική. Η άγοις συνήθειες τού τόπου, τα κατορθώματα τών βαζέρος, ή άνδραγαθίες τών ιδιαιτέρων καθάλλαρηδων, ή διηγήσεις τών άγίωνων τών Λαϊκών εναντίον τών Ίνδων, είχαν, από τόν καιρό ποή ήταν ποδή μικρούλα, ζοητέσει κιά σκληρώσει τήν Ροζάρια. Κι όσο μεγάλωνε, τα άνδρσορετή γούστα της μεγάλωναν κ' αϊτά, χάρις στην ελάρεια ποή ένας άνδρσορος έξαποδός άπάνω της.

Ό άνδρσορος αυτός ήταν ό Βουαροζέ, ό πρώην Καναδός ναίτης κιά ζωνηγός, ό ότεος πατέρας τού Φάβιου, τόν όποιο ή Ροζάρια λάτρευε σκεδόν σαν τόν πατέρα της.

Η γέννησή της έν τούτους είχε άπογοητέσει κάπως τόν θρωικό αυτόν χρσοσθηρα, κιατή περίμενε ν' άποζινη ή Φάβιος άγοι.

Ός Εγώ ήκ τόν μάθο — έλεγε — να καθάλλω στ' αλογα κ' έγώ θα τόν κάνω ένα άσπυζατο καθάλλωρη... Άπό μέσα θα μάθω να σκεπτή κιά θα τόν κάνω τόσο επιδέξιο, όστε να φτεπή τή σοαία του άκίαισα στα δύο μάτια ένός λαγοούου ή ένός Ίνδου...ε.

Η γέννηση της Ροζάριαο διέλιπε τ' άποζιά τού όνειρου. Μιά αϊτό δέν ήταν λόγος για να τήν αγαπήσει λιγώτερο. Έξ άλλου περίμενε ν' άποζινη ποδή γρήγορα ή δόνα Ροζάρια κ' άγοι. Ό θάνατος όιος της νίας γυναικας διέφρισε κ' αϊτή τήν ελάρια του.

Όπόσο δέν άγοησε να νοήση μια ενάκριστη έπιλήξει προσζοντας τή άνδρσορετή γούστα της Ροζάρια. Κι αϊτό διελώσισε τήν αγάτη του πρós αϊτή.

Είς τήν έποχη ποή άοζίσει ή ιστορία μας, ή δόνα Ροζάριαο ντε Μεντιάνα, ήλικίας δεκάη μοις ζοώνων, ήταν κ' άιαζώνα άποζινητη, ζωνηγίτρα άποζινητη, σποζινητρα άσπυζατη τόσο στην καραιίνα, όσο κιά στο πιστόλι.

Τόσο ό πατέρας της, όσο κ' ό παλούς της, ό δόν Αγοιστινο, είχαν αντίληψη, όν ζοιές κάποιαν άνησυχία στις παράδοξες αϊτές λύσεις της κληρονόμιο της άπερσνης περιουσίας του. Μά δέν θλίθων να τής εναντιωθούν σε τίποτε κιατή έννοσων άπειρη άδυναμία γι' αϊτή.

Σίχνα μάλιστα ό πατέρας της έλεγε σαν άσπεια κιά σαν σοβαρά: — Με τή γούστα σου αϊτά, Ροζάρια, τι εντίπωση θα κάνης άν παντρευθής κ' ό σύζυγός σου σε πάρει

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

στην ζωνοία της Νέας Υόρκης ή τού Σιάγκου;...

Τότε ή Ροζάρια, ή όποία τόν κάτρευε ειδαλοάτρικα, τού άπαντοίως, σζοντας τή ζοή της γύρω άπ' τή λαϊό του:

— Δέν θα παντρευθώ ποτέ, άγατημένη μου πατέρα, για να μένω πάντοτε κοντά σου... Άγαπό τήν άνεξάρτητη ζοή μου μέσα στις άγατημένες μας ερημίες.

I

ΛΥΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΞΕΝΟΙ

φαιγητό στην ενόχωση τραπέζιας, ή τού άπ' τή μεγάλη τραπέζι, έξή συνδιατημένες καθόντοσαν: Τέσσαρες άνδρες κιά δύο γυναίκες.

Ό ποή ήλιαιμένος άπ' αυτούς ήταν ό δόν Αγοιστινο, Εφοστος, όζωια, έφρισε τή θάρρα τών ζοώνων, ζοιές να τόν έζονε λαγίοι. Το πρσοπό τοή ήταν σκεδόν άποζινοητο, τή μάθα του μάτια έλαίταν, κιά μιλόςος γερμά κιά κ' ενζέρινα κιατή, διατηρούσε άζωια όλη τήν διαίαινα τού πνιματός του.

Άπέναντι του καθόταν μια κόρη μοναδικής όμορφιάς. Μάτια μάθα κιά μεγάλα, ελευθερία λενζη κιά έλαγία χρσοσκήνη άπ' τόν ήλιο, έπερσνη μάθη ζοή, ζοιατηρα σποζινητη ενζέρινα κιά πρσοβίνα έδιναν στην όμορφιά της μια έξοχωρητή ζοητα.

Ήταν φηρή, κερφή, ζοιή κιά ενφοστη. Είχε κινήσεις ζοηρές κ' ελευθερές, όθος ελαγίνας, δέξιμα πρσοβίνα ποή φανέρωνε φηρή δνατη κιά γενναία.

Η νέα αϊτή ήταν ή δόνα Ροζάρια.

Ό συνδιατημών ποή καθόταν πλιά στον δόν Αγοιστινο ήταν ένας φηρός κ' άδύνατος νέος εικοσποκό ός τριάντα ζοώνων, με μάτη σαν παταγάλου, με μάτια πρós έζοντα κιά με κληρονη σποζιναμένο με μια κιατή έαυθή γενναία. Όνομαζόταν σζο Χάρου Γκίμπεσον κ' ήταν άγαμο, πλοστος, άφελής κ' ενζεντρικός.

Ό τρίτος άρσοινικός συνδιατημών ήταν ένας άνδρας κιαμιά σαφανταριά ζοώνων, ζοντός, ζοντός, τοιζοτός, ζοιατηραστικός τύπος Αμερικανού γαγρη. Τού πνεύμα, τού κεί, ή περιεργεια ζοιατηραζόντοσαν στην φροζιγοκία του κιά στ' άπία του. Ήταν ένας Αμερικανός κιατομοροζοόςος, ό όπόιος είχε κάποια φημη στη Νέα Υόρκη κ' όνομαζόταν Ουίλλιαμ Φάλζοννρο.

Έκείνο τή θάρρα τού Μαρτίου τού 1845, μόλις είχε τελειώσει τού όποστατιζού τού Λάζ' Άλγας, κιά μιλόςος γερμά κιά κ' ενζέρινα κιατή, διατηρούσε άζωια όλη τήν διαίαινα τού πνιματός του.

Άπέναντι του καθόταν μια κόρη μοναδικής όμορφιάς. Μάτια μάθα κιά μεγάλα, ελευθερία λενζη κιά έλαγία χρσοσκήνη άπ' τόν ήλιο, έπερσνη μάθη ζοή, ζοιατηρα σποζινητη ενζέρινα κιά πρσοβίνα έδιναν στην όμορφιά της μια έξοχωρητή ζοητα.

Ήταν φηρή, κερφή, ζοιή κιά ενφοστη. Είχε κινήσεις ζοηρές κ' ελευθερές, όθος ελαγίνας, δέξιμα πρσοβίνα ποή φανέρωνε φηρή δνατη κιά γενναία.

Η νέα αϊτή ήταν ή δόνα Ροζάρια.

Ό συνδιατημών ποή καθόταν πλιά στον δόν Αγοιστινο ήταν ένας φηρός κ' άδύνατος νέος εικοσποκό ός τριάντα ζοώνων, με μάτη σαν παταγάλου, με μάτια πρós έζοντα κιά με κληρονη σποζιναμένο με μια κιατή έαυθή γενναία. Όνομαζόταν σζο Χάρου Γκίμπεσον κ' ήταν άγαμο, πλοστος, άφελής κ' ενζεντρικός.

Ό τρίτος άρσοινικός συνδιατημών ήταν ένας άνδρας κιαμιά σαφανταριά ζοώνων, ζοντός, ζοντός, τοιζοτός, ζοιατηραστικός τύπος Αμερικανού γαγρη. Τού πνεύμα, τού κεί, ή περιεργεια ζοιατηραζόντοσαν στην φροζιγοκία του κιά στ' άπία του. Ήταν ένας Αμερικανός κιατομοροζοόςος, ό όπόιος είχε κάποια φημη στη Νέα Υόρκη κ' όνομαζόταν Ουίλλιαμ Φάλζοννρο.

Ξένοι πρσοζιζοί άπ' τού όποστατιζού, οι δύο αϊτο άνδρες, πρσοζέμενοι άπ' τού Χούστον, πήγαναν στην πρσοτείνουσα τού Τεξάς, τού Όστέν.

Ό τελευταίο συνδιατημένος ήσαν ένας Φραγζισκανός μοναγός, ό έφημέριος τού όποστατιζού, ποή με τόν ζοντό τού τράηλο κιά τούζ τοιζοηρ τών τρσοπών έπιοσε πρσοσώτερο με ληστή παρά με ίερομάνο, κιά μια γρηά γυναίκα με όθος δαίλο, ή παραιοιάνα της Ροζάρια.

Ό δόν Φάβιοο ντε Μεντιάνα δέν ήταν μεταξόν τών συνδιατημώνων, κιατή ποδή δύο μηρών έλειπε από τού όποστατιζού. Είχε πάει στην Κοιλάδα τού Χρσοού, για να έπιβλήση στην άναζορημα μιας άποζιλης ζοιατηρα. τού όποιος ή μεταφορά είχε άοζίσει πρην από ζοόνα.

Ό Βουαροζέ, ό όπόιος είχε πληρωθή σε κάποιον ζωνηγετικό δυοσζύγμα, δέν είχε μορσοεί, όπος πάντα, ν' αναλάβη τήν επανίδνη κιά σκληρή αϊτή έργασία. Ό δόν Φάβιος, λοιπόν, τόν αντιζατέστησε κιατή έπρεπε να έπάρχη κάποιος άφέντης στην Κοιλάδα τού Χρσοού.

Τόρα περίμεναν κ' άναπομονησία τήν έπιστοφή του. Σάμφωνα με τζ προσβλέψεις τού Βουαροζέ, έπρεπε να είχε φτάσει κιάλας με

Ό Βουαροζέ

την πολύτιμη αποστολή του.

Η δόνα Ροζάριο δεν άνησχυσε άζοια για την άρτολορία αυτή γιατί ήξερε πόσα άπρόβλητα πλοήρουν να τόχουν στον πατέρα της, μα πάντως τον περίμενε άναπότομα.

Το γέφυρα πλησίαζε πιά προς το τέλος του.

Να, έφερε ο σέρ Χάρου Γκιμπσον, ό όποιός μιλούσε με κάποις ζωηρό τόνο το Ισπανικό, και, αχτίμα στις περιπέτειες, για να πλοήρουν να συνέλθω. Η ύγεια μου είχε κλονισθή από τις διασεδάσεις στη Νέα Όρλεανη. Μαράζωνα κι' έδουνα σιγά - σιγά... Μιά μέρα τέλος ό γιατός μου, ό παρυσίου όδότης Ζινγκισου μου είπε: «Γιά να συνέλθετε έντελώς, σάς χοσιάζονται ζσηρος οργανήσεις... Κάμειτε ένα ταξίδι στους Λειμώνες... Η ζση στο ύπαιθρο με τις περιπέτειές της, θα σάς συνεφέρει έντελώς. Δεν ξέρω άλλο τρόπο θεραπείας σας...» Καί χοθός ή σ' έβουλή αυτή συνέπατε με την έπιθυμία που είχα να ταξιδεύσω, άποφάσισα να την άκολούθησω... Περιμένα μόνο να μου δοθή ή κατάλληλη είκασια. Έξαρνα λοιπόν τότε άκουσα να γίνεται λόγος για μία άποστολή που όργάνωνε ή κυβέρνηση του Τεξάς για το Νέο Μεξικό. Άπέσως πήγα και βρήκα τον ταγματάρχη Χόβατ. Έναν άπ' τούς άρχηγούς της άποστολής, ό όποιός μου άνακοίνωσε το σχέδιο και τον σκοπό της: «Θέλωμε—μου είπε—ν' άνοήξουμε ένα νέο έμπορικό όδείο μεταξύ Τεξάς και Σάντα-Φέ. Το έργο σας είνε πολύ όδισκολο γιατί πρέπει να περάσουμε από έδωρη κατοικουμένα από τούς Ίνδους Κάιγζος, έχθρούς άδυσώπητους των Τεξικανών και των Μεξικανών. Προβλέπουμε κόποις, στερήσεις και κινδύνους και θε είδους...»

— Όραιο, άπάντησα στον ταγματάρχη Χόβατ. Αυτό άξιοβός χοσιάζεται και σέ εμένα. Θάρθω μαζί σας και θα ταξιδέψω με το καραβάνι σας...

— Περιόρημα, μου είπε ό ταγματάρχης. Σ' ένάμιση μήνα λοιπόν πρέπει να βρισκόσαστε στο Όατέν για να μιά συναντήσετε...

— Ένα λοιπόν τις έτοιμασίες μου και ξεκίνησα για να πάω στο Όατέν, έξακολούθησε ό σέρ Γκιμπσον. Ταξιδεύοντας είχα την τύχη να συναντήσω στο Γκάλβεστον, τον κ. Ουίλλιαμ Φάλκοννερ, σγγραφέα διακεκομένο και μυστοριογράφο με γρημ, ό όποιός, καθός με πληροφόρησε, πήγαινε κι' αυτός να συναντήση την περίφημη άποστολή.

— Μήπως ταξιδεύετε και σεις για την ύγεια σας; ρώτησε τον Φάλκοννερ ό δόν Αβγουστίνος.

— Όχι, δόξα σοι ό Θεός, είμαι περιόρημα στην ύγεια μου, άπάντησε ό μυστοριογράφος χαμογελώντας. Μιά ζητάω ένα θέμα να αναφέρω για την πένα μου... Από συνάδελφοί μου — τούς όποιούς άπεχθάνομαι όσο δεν χωράζω — σημείωσαν θραυθο δημοσιεύοντας τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις τους, «Έστρεψε λοιπόν να διαγρηθώ κι' έγώ ένα ταξίδι, μα πού προτίητο, πιο έντεπασιακό άπ' το δικό τους... Τότε λοιπόν άκουσα να γίνεται λόγος για την άποστολή που όργάνωνε ή κυβέρνηση του Τεξάς κι' έλαβα άπέσως την άποφάση μου... Μπήκα σ' ένα διατόρι για το Γκάλβεστον κι' από εκεί με τή συντροφιά του άξιότιμου κ. Γκιμπσον ήρθαμε ως έδω...»

Μιά μικρή σιωπή έπακολούθησε κι' έπειτα ό δόν Αβγουστίνος είπε: — Αβτή ή άποστολή έχει περισσότερο πολιτικό σκοπό παρά έμπορικό... Δεν υπάσχει κανείς λόγος να σάς το χορήσω...

— Α! Έκανε ό Φάλκοννερ με κατάληξη.

— Έξηγηθήτε καλύτερα, κύριε! είπε ζσηρά ό Γκιμπσον.

— Άκούστε, έξακολούθησε ό δόν Αβγουστίνος. Το Τεξάς θέλει ν' άποκτήση το Νέο Μεξικό, άποσπώντας το άπ' το Μεξικό. Για να το πετύχη λοιπόν αυτό, ό προσερός μας, ό όποιός είνε φίλος μου όργάνωσε αυτή την άποστολή, έλπίζοντας πως θα κερδίση έτσι τή συμπάθεια των κατοίκων και θα προκαλέση την έξέγερσή τους. Το έλλειξε αυτό γιατί ξέρει πως οι νεοεξικανοί μισούν τον κυβερνήτη τους στρατηγό Άρμίνγκο, τον δειλόνο του τίγανου... Αιτός ό άνθρωπος, ό όποιός δεν έχει κανένα έλεγχο άπ' την κυβέρνηση του Μεξικού, βασανίζει τούς κατοίκους, τούς κλέβει, τούς δολοφονεί...

Οι δυό ξένοι που δόν Αβγουστίνου άκουγαν μ' ένδιαφέρον τά λόγια του.

— Ο μυστοριογράφος μάλιστα φανόταν γοητευμένος.

— Άν εν' έτσι, είπε εθθια, ή περιπέτειες μιάς επαναστάσεως θα κάνουν τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις μου πιο ένδιαφέρουσες, πιο συναρπαστικές...

Κι' έγώ, έαρσάσκει ό σέρ Χάρου, θα έχω μια πηγή νέων συνειρήσεων...

Η Ροζάριο κάρταζε χαμογελώντας τούς δυό αυτούς εκκεντρικούς ξένους.

— Έ, λοιπόν, συνέχισε ό δόν Αβγουστίνος, έλπίζω ότι και σεις, σέρ Γκιμπσον, ό όποιός άναζητάτε δυνατές οργανήσεις για να τονώσετε την ύγεια σας, και σεις κύριε Φάλκοννερ, ό όποιός άναζητάτε περιπέτειες για το μυστολόγιό σας, θα μείνιτε άπολύτως εύχαριστή μένος.

— Ο Θεός να δόση!

— Με το καραβάνι της άποστολής θα προχωρήσετε σε χώρες άπέφαντες, σε δάση παρθένα, στα όποια μόνο άγριοί Ίνδοι βρισκόνται έχθροί της Λευκής Φύλης... Θα γροσισετε θηρία, την πείνα, την δίψα, την προδοσία...

Τά λόγια όστοςού αυτά του οικόδεσπότη δεν φάνηζαν να κάνουν μεγάλη έντύπωση στους δυό ξένους.

— Τέτοιες περιπέτειες μου συνέστησε ό γιατός μου, είπε ψυχρά ό Γκιμπσον.

— Όσο για μένα, έαρσάσκει, ό Φάλκοννερ, άν νοιώσω έντυπώσεις προτύπτες, νέες, συναρπαστικές, για να τις διαγρηθώ κατόπι στους άναγνώστες μου, δεν θα παρασπεθώ για τις κακοζιες και τούς κινδύνους που προβάλλει, δόν Αβγουστίνος...

— Έν τούατη περιπέτωση...

Μιά ό οικόδεσπότης δεν υπόρσε ν' άποτελειώση τή φράση του... Η φωνή του κόπηξε από αλλεπαλλήλους ποροβολισμούς κι' από μια δυνατή χορηγή, που έφ'όσαν ως τ' αυτά των συνδιατημένων από τ' άνοχητα παρθένα της τραπέζιας.

II ΣΙΟΛΟΓΕΤΕΣ ΠΡΟΔΩΤΗ

Η Ροζάριο πετάχτηκε πρώτη έξω, ένώ ό πατέρας της μαζί με τούς δυό ξένους τον την άκολούθησε σε κάποια άπόσταση.

Στις φωτεινές άχτινές του φεγγαριού, ή νέα κόρη είδε τούς ύπηρέτες του ύποστατικού, συγκεντρωμένους μπρος στην κερία του είσοδο που είχε μείνει άνοχητή. Η Ροζάριο, με τή σκέψη ότι κάθε δυστύχημα πορούσε να έχη σχέση με την έπιστροφή του πατέρα της, έτρεξε γρήγορα προς αυτούς.

Άπάνω στο χόμα, κοίταξαν ένάστραξ πληρωμένους, γύρω άπ'

τον όποιο ήσαν συγκεντρωμένοι οι ύπηρέτες.

Η Ροζάριο άναγνώρισε γρήγορα στον πληρωμένο έναν άπ' τούς κρηγούς άγχιων θηρίων, που ήσαν τότε πολυάριθμοι στην περιοχή εκείνη. Τη σιγή που έτοιμαζόταν να ρητήρη έβαν άπ' τούς ανθρώπους που περιουονταν τον διαστημένο, είδε να βταινη μέσα ένας άνδρας ψηλό άναστύματος, κρατώντας στα χέρια μια καρραμπίνα. Από άλλα άνδρες, που φανόντουσαν έξαντλημένοι από μακροιά πορεία, τον άκολούθησαν. Ήσαν χορίς άλλο οι σύντροφοι του πληρωμένου.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε ζσηρά ή Ροζάριο.

— Άσσημαντα πράγματα, παιδί μου, άπάντησε γαλήνια ό νεοφερμένος. Μερικοί Ίνδοι ληστές είχαν την τόλμη να καταδιώξουν αυτούς τούς γενναίους ανθρώπους ως το περιχώρα του ύποστατικού μας. Μα μόλις τούς προβόλμα με τούς ανθρώπους μου, τούς έστρεψα σε άτακτη γρηγή.

Ο άνθρωπος, που είχε προφύγει, αυτά τα λόγια με μια γλυκεριά ήρεμία, ήταν άληθινός γίγας. Τά μέλη του, που είχαν θαιμασίες αναλογίες, διατρούσαν άζοια τή λιγροότητα και την εφόρσεται, μολονότι ή λεική του γενειάδα, που ήταν άλλοτε ξανθή και τά κομμένα του μαλλιά, που ήσαν επίσης λεικά, φανέροναν πως είχε στη ράχη του μια τοιλάχιστον άδωνα.

Ο χρόνος είχε σεβασθή την άντρικία όμορφιά των χαρακτηριστικών του, που φανέροναν ειλικρίνεια, τιμότητα και ένγένεια. Το χοριό του είχε διατηρηθή ίσο κι' οι πλατειά του όμοι δεν είχαν λυγίσει. Όλο του τή παρουσίαστικό προόδιδε τή δύναμη, τή γαλήνια κι' έπιμονή δύναμη, που είνε σιγοουρη για τόν έαυτό της. Όποιος βρισκόταν μπροστά σ' αυτόν τον άνθρωπο, δεν έννοιωθε μόνο ένα βαθύ σεβασμό, αλλά και μια άκατανήγη σιγιάθεια.

(Άκολούθει)

Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ (Έλκόν από τ' έιδίο του Γ. Φερρό)